

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 24 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész.*Ilkey László* székesfővárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,*Nagy Józsa* m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

Az **A)** csoportbeli tagok, kik az első évben havi 2 koronát, azontúl pedig havi 5 koronát fizetnek, ezen csekély díjért a következő kedvezményekben részesülnek:

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.

b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpótolatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.

b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetetik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 2000 korona halálzási segély fizetetik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetetik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át. 10 korona beteg-segélyre tarthat igényt.

A **B)** csoportba belépők, tehát azok, kik az első évben 2 koronát, a következő években pedig 2 korona 50 fillért fizetnek havonta, a fent elsorolt összes kedvezményeknek felét kapják.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik

Mindezekon felül úgy az **A)**, mint a **B)** csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviselőben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

Jogosulatlan követelések támasztása. Bárha fiatal egyesület vagyunk még, már meglehetősen tapasztalatokat kellett szereznünk olyan irányokban is, amelyek nem mondhatók örvendeteseknek. Alkalomadtán ki fogunk mi ezekre az irányokra bővebben is terjeszkedni és szövé tesszük mindazt, ami egészségtelen tünetként szerepel eddigi működésünkben. Ezuttal csak arra óhajtunk utalni, hogy a legutóbbi időben azt a sajnos megfigyelést tettük, hogy akadtak egyesületi tagok, akik olyan esetben is kártérítési igényekkel léptek fel az egyesülettel szemben, amikor erre sem az alapszabályok czimén, sem más czimen joguk nem volt. Az ilyen esetek annál kellemetlenebbek, mert nemcsak az egyesület vezetőségének okoznak sok munkát és szükségtelen kiadást, hanem mert az illető tag azután azt hiszi, hogy az egyesület meg akarja őt rövidíteni. Aminek viszont az a rendes következménye, hogy az kel ki az egyesület ellen, aki maga a hibás.

Tudjuk nagyon jól, hogy minden intézménynek, amely biztosítási ügyekkel foglalkozik, mindig voltak és mindig lesznek olyan tagjai is, akik csak azért lépnek be, hogy némi tagsági díjak befizetése után lehetőleg nagy összeget fizettessenek maguknak valami régi bajuknak illetően való értékesítésével, azután hátat fordítanak az együletnek, hogy megint egy másiknál próbáljanak szerencsét. Az is mindennapi dolog, hogy az emberek, mikor a maguk hasznáról van szó, még azt is belemagyarázzák az alapszabályokba, ami azokban valójában nincsen benne. Ha egy biztosítási intézet az irányában így támasztott igényeket nem vizsgálná meg lelkiismeretesen, akkor nincs az az intézet, amely soká állhatna fenn, bármilyen nagy tőke fölött rendelkezzen is.

Baleseti kártérítések. A balesetre szóló biztosítások kétfélék: olyanok, amelyek csupán ideiglenes munkaképtelenséggel járnak, tehát *mulékony természetűek* és olyanok, amelyek halálos kimenetelűek, vagy amelyek a biztosított munkaképességét állandóan, az egész életre kiható módon korlátozzák. Ez utóbbiak az *állandó jellegű balesetek*. Aki mulékony

természetű balesetet vagyis olyan sérülést szenved, hogy beteg, munkaképtelen ugyan belé egy ideig, de a gyógyulás után teljesen helyreáll úgy az egészsége, mint a munkaképessége, annak a baleseti biztosító-társaságok nem adnak kártalanítást. Annak csupán bizonyos meghatározott napidíjat fizetnek mindaddig, amíg beteg. Az már a megállapodásuktól függ, hogy mennyit fizetnek és meddig. A másik eshetőség, hogy valaki állandó jellegű balesetet vagyis olyan sérülést szenved, amely megfosztja őt szemétől, ujjától, kezétől, lábától stb. Az ilyen esetekben a baleseti biztosító-társaságok föltétlenül tartoznak kártalanítást adni, még pedig egy összegben és annyit, ahány százalékkal a sérültnek munkaképessége csökkent; ami egyébiránt táblázatok szerint előre meg van állapítva.

Tagjaink, éppen úgy, miként ez más lapoknál és egyleteknél is van, az utóbbi esélyre vannak biztosítva, mint ezt az alapszabályok 4. §-a is kifejezi; csak hogy sokan tévesen magyarázzák ezt a kedvezményt. A teljes munkaképtelenség az, ha valaki olyan sérülést szenved, ami őt egész életére, minden munkára képtelenné teszi. Részleges munkaképtelenség pedig, amikor csak valamely testrésze, vagy valamely szerve szenved az egész életre kiható csonkítást, illetve sérelmet.

Aki tehát mulékony természetű balesetet szenvedett, az csak betegségre számíthat az egyület részéről, s ezt is csupán akkor, ha már legalább egy esztendő óta egyesületi tag, és ha betegsége négy héten túl tartana. Mert a baleseti biztosításnak napidíjakkal való összekapcsolása sokkal drágább, hogyszem azt a mostani tagsági díjakból fedezni lehetne.

Nincs egyesület az országban, amely ugyanis annyiféle és oly nagy kedvezményeket nyújtana tagjainak annyi befizetés mellett, mint ez a mi egyesületünk. Ennek dacára az egyesület vezetősége komolyan foglalkozik a kérdésnek illetően kifejlesztésével is, és tanulmányokat tesz, tapasztalatokat szerez arra nézve, a balesetbiztosítást hogyan terjeszthetné ki a tagok megterhelhetése nélkül ebben az irányban is.

Segélyezések kimutatása.

Halálségély.

52. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 3300 korona.

Balesetsegély.

52. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 6426 korona 66 fillér.

Betegségély.

52. sz. lapunkban részletesen felsorolt segélyek összege 1600 korona.

Ujabb segélyek.

2171. sz. Leindler Péter, kocsitisztító, Ujpest	10	korona.
18. 8. > Csabai István, mozdonyfűtő, Budapest	20	>
1530. > Láng József, kalauz, Temesvár	20	>
1365. > Csonka Ferencz, pályafelvigyázó, M.-Záh	60	>

Legkésőbbi, legkorábbi.

Vasuti embernek, öregnek-fiatalnak egyaránt, ez a két szó volt mindenkoron az ijesztő réme: *legkésőbbi, legkorábbi*.

A laikus el sem tudja képzelni, hogy ugyan miféle boszorkányság lehet ebben a két igénytelen időhatározó melléknévben? Hacsak nem az, hogy az egyik a nagyon késői lefekvésre, a másik meg a nagyon korai felkelésre vonatkozik! De aki vasutas, szinte nem jól érzi magát, mihelyt szó kerül róluk. Nehéz órák, nyomasztó érzések emlékei merülnek fel lelki szemei előtt, s önkéntelenül végigborzong a háta, ha a forgalmi vizsga gyönyörűségeire gondol, és a gyönyörűségek között erre a két legnagyobbikra: a legkésőbbire, meg a legkorábbira.

Amennyire igénytelennek látszik ez a két szócska, szinte el sem hinné az ember, mennyi vasuti pályafutást akasztott már meg, és mennyi vasuti embernek okozta a veszedelmét. Mert igen nagy, igen komoly dolgok rejlenek e két szó mögött. Olyan dolgok, amelyek alapját képezik a forgalmi szolgálat végrehajtásának, és amelyek sark-tételeit képviselik a forgalmi utasításnak.

Azon időpontok meghatározását és helyes kiszámítását jelentik ők, amikor vonatokat a táviró-gépek elromlása esetén is el lehet egymás ellenében, avagy egymás nyomában indítani, anélkül, hogy ebből veszedelem, a vonatok összeütközése származhatnék.

Azt mondhatná erre a laikus ember, hogy ugyan mi szükség van itt sok számítgatásra, és miért támadhatna ebből baj; hiszen ott van a menetrend! Járjanak a vonatok eszerint, és akkor nem lesz baj, ha elromlott is a táviró.

Persze, hogy ott a menetrend. Hanem hol van a föld kerekén az a vasut, amelynek vonatai egy vagy más alkalommal ne késnének? Hol van az a vasut, amelyik előre láthatna minden időjárási viszontagságot, minden kezelési nehézséget, minden rongálódást pályán és kocsikon? ... Tudjuk, hogy ez a vasut nincs sehol. És meg kell nyugodnunk ennél fogva abban a változhatatlanban, hogy vonat-késések mindig voltak, mindig lesznek. Ez a megnyugvás azonban nem jelentheti egyúttal azt, hogy összetett kézzel várjuk azokat az eshetőségeket, amikor a forgalom lebonyolításának leghathatósabb segédeszközei is felmondják a szolgálatot, és mi csak a józan ész diktálása szerint végezhetjük a magunk — sulyos felelősséggel járó — forgalmi teendőit. Gondoskodnunk kell jövele arról, hogy milyen elvek legyenek majdan mérvadók, ha ez az eshetőség tényleg beáll egyszer; és hogy ne csak egyes emberek kövessék majd ezeket az elveket, hanem mindenki, akinek a vonatforgalom szabályozása körül szerep jut. Mert a vasuti forgalom veszélytelen lebonyolítása viszont csak úgy képzel-

hető el, ha az abban részes minden tényező, akár egy óramű gépezete, szorosan alkalmazkodik az egymást kötelező szabályokhoz, az egyöntetű eljáráshoz.

Erre az eshetőségre nézve kellett ilyen egyöntetű szabályokat megalkotni, és ezek a szabályok azok, amelyek összeségét vasuti emberek ezzel a két szóval fejezik ki rövidesen: *legkésőbbi, legkorábbi*.

Nem tudom, hogy az utasítások nehézkes, erőszakos nyelvezete okozza-e, avagy hogy mindenki sokkal nehezebbnek, sokkal rejtelmesebbnek gondolja ezeket a dolgokat, mint amilyenek azok valójában... De tény, hogy kevés vasuti ember van, aki ennek a két fogalomnak lényegével teljesen tisztába bírna jönni. Legnagyobb részük hosszas vesződéssel, a forgalmi vizsgáknál való ismételt bukások után jön csak tisztába a dologgal. Pedig, ha vesződéssel, a dolog sokkal egyszerűbb, semmint hinné az ember. Csak nem szabad valami ördögösséget látni a háta mögött.

Tehát, a *legkésőbbi* és *legkorábbi* indulási idők kiszámításának és alkalmazásának elvei akkor válnak első sorban kötelezőkké, amikor a táviró elromlott, a vonataink késnek, és menesztésükhöz nem áll egyéb segédeszköz rendelkezésünkre, mint a menetrend-könyv, meg az óra.

Ezeket az elveket egyvágányu pályákra vonatkozólag Röhl dr., egy kiváló porosz vasuti szakíró, a következő két mondatban foglalja össze:

Legkésőbbi indulási időnek azon időpontot nevezük, amelyben távirati értekezés lehetetlensége esetén egy *utórangu vonat* az *ő rendes menetidejének* alapul vétele mellett valamely rendes előrangu vonattal szemben, vagy valamely rendes előrangu vonat előtt, a szomszéd állomás felé találkozásra, illetve megelőztetésre, még elindíthatunk.

Legkorábbi indulási időnek pedig azon időpontot mondjuk, amelyben távirati értekezés lehetetlensége esetén egy *előrangu vonat* valamely utórangu ellenvonattal szemben még a *rendes találkozási állomáson túl* is továbbmeneszthetünk.

Amint látjuk, ez a két pont lényegben megfelel a mi forgalmi utasításaink határozmányainak. Ami természetes is, mert hiszen a vasuti forgalom lebonyolításának alapelvei mindenütt csak egyformák lehetnek. Már most, ha ezt a két mondatot bonczolgatni kezdjük, a következő eredményekre jutunk:

A *legkésőbbi indulási idő* meghatározását illetőleg azt látjuk, hogy az csak *utórangu vonat* indításánál jön alkalmazásba. Még pedig azoknak vagy egy előrangu vonattal *szemben*, vagy egy előrangu vonat *előtt* való indításánál. Látjuk azt is, hogy az utórangu vonatnál mind a két esetben a *rendes menetidőt* kell számításba vennünk, és mind a két esetben ugy kell vennünk a dolgot, hogy az előrangu vonatnak nincsen késése. Természetes, hogy az utórangu vonatnak a *legkésőbbi* szerint való in-

ditása csak abban az esetben jöhet szóba, hogyha — mindig a sürgönyváltás lehetetlenségét tételezve fel — maga az utórangu vonat késett meg. Mert tudjuk másfelől, hogy lehet az utórangu bármennyire rendes, még sem szabad tovább mozdulnia arról az állomásról, ahol a menetrendszerü találkozás van, amíg az előrangu be nem érkezett; ha ez az utóbbi még annyit késne is.

Mondjuk már most, hogy például Kisváros állomásról a késett 362. sz. vonatot akarjuk még elindítani Nagyfaluba állomás felé, a 305. sz. vonattal szemben. A távirónk rossz, Nagyfaluba érkezni nem bírunk, nem tudjuk, rendes-e, késik-e a 305-ös, és nincs más segédeszköz a kezünk ügyében, mint az óra, meg a menetrend-könyv. A menetrend-könyvből azt látjuk, hogy a 362-ösnek rangszáma nagyobb, mint a 305-ösé; a 305-ös tehát rangban előbbrevaló, vagyis előrangu, a 362-ös pedig utórangu ebben az esetben. Az a kérdés merül fel, hogy elindíthatjuk-e még a 362-öst, és ha igen, mikor indíthatjuk legkésőbb Nagyfaluba felé, hogy a 305-öst ne akadályozza közlekedésében? Ekkor elővesszük a menetrend-könyvet, és megnézzük legelőször is azt, hogy mikor indul a 305-ös Nagyfaluból, ha rendes. Tegyük fel, hogy a menetrend-könyv azt mondja, hogy 5 óra 49 perczkor. Ezt felírjuk magunknak egy papírosra, azután megnézzük, hogy mennyi a 362-ös menetideje Kisvárostól Nagyfaluba? Látjuk, hogy 38 percz. Ehhez a 38 perczhez hozzáadunk még 5 perczet esetleges órakülönbözetek miatt, ez lesz 43 percz. Már most ezt a 43 perczet levonjuk az 5 óra 49 perczből, marad 5 óra 06 percz. Ez az 5 óra 06 percz lesz az a legkésőbbi időpont, amelyben a 362-öst a 305-össel szemben Nagyfaluba felé még elindítanunk szabad, vagyis az lesz a 362-ös sz. vonatnak *legkésőbbi indulási ideje* Kisvárosról a 305. sz. előrangu vonattal szemben. Ilyen kiszámításnál beállhat az az eset is, hogy mi például 5 óra 06 perczet nyertünk legkésőbbinek, amikor azonban megnézzük a menetrend-könyvet, azt látjuk, hogy a 362-ös rendes indulása meg ennél is későbbre esik Kisvárosról; mondjuk például 5 óra 10 perczre. Ilyenkor a vonatot nem 5 óra 06 perczkor indítjuk el, hanem csak 5 óra 10 perczkor, a maga rendes idejében, s ekkor ezt úgy fejezzük ki, hogy a 362-ös rendes indulási ideje egyuttal annak legkésőbbi indulási ideje is a 305-össel szemben. Az esetleges órakülönbözet ebben az esetben, mint azt majd látni fogjuk, úgy nyer kifejezést, hogy a 305-ösnek viszont csak annyival később szabad Nagyfaluba találkozássra elindulnia Kisváros felé.

Jön a másik eset. A 362-ös késik, de Kisvárosról még el akarjuk küldeni a 306-os előtt Nagyfaluba. A 306-os előrangu, a 362-ös utórangu. Távirati értekezés lehetetlen és nem tudjuk, hogy a 306-os hol tart? Itt legelőször is azt vesszük figyelembe, hogy vonalunk a vonatoknak egymás után

való menesztetése tekintetében melyik csoportba van besorozva. Ha az első vagy a harmadik kategóriába — térközi és időközi követés — tartozik, megnézzük a menetrend-könyvben, hogy mikor érkezik a 306-os Nagyfaluba. Tegyük fel, a könyv azt mutatja, hogy 3 óra 11 perczkor. Ezt megint felírjuk magunknak egy papírosra. De azt is meg kell néznünk, hogy van-e a 306-osnak Nagyfaluban rendes megállása, vagy ott csak keresztül halad? Mondjuk, hogy van rendes megállása és ekkor a forgalmi utasításból tudjuk, hogy a 362-ösnek legalább 5 percczel hamarabb kell már ott lennie, mint a 306-osnak, vagyis 3 óra 6 perczkor. Ebből a 3 óra 6 perczből levonjuk tehát a 362-ösnek rendes menetidejét Kisváros Nagyfaluba között, mondjuk 24 perczet, marad 2 óra 42 percz. Vagy pedig úgy teszünk, hogy a 24 percz menetidőhöz hozzáadjuk az 5 percznyi nagyfalusi érkezési különbözetet, lesz 29 percz, és ezt vonjuk le azután a 306-os érkezési idejéből, a 3 óra 11 perczből. Ekkor is csak 2 óra 42 percz jön ki. Ez a 2 óra 42 percz lesz ennélfogva az utórangu 362. sz. vonatnak *legkésőbbi indulási ideje* az előrangu 306. sz. vonat előtt Kisvárosról Nagyfaluba felé. Ha azonban azt látnánk, hogy a 306-os Nagyfaluban menetrend szerint nem áll meg, vagy csak feltételesen áll meg, akkor a 362-ös legkésőbbi indulási ideje még öt percczel korábban, tehát 2 óra 37 perczkor leend, mert akkor tudjuk, hogy nem 5, de 10 percczel hamarabb kell Nagyfaluban lennie, mint a 306-osnak. Ha már most ez a mi vonalunk nem az első, sem nem a harmadik, hanem a második kategóriába tartozik, vagyis abba, ahol az egyirányban haladó vonatok csak állomási távolságban követhetik egymást, a 362-öst a 306-os előtt legkésőbb csak akkor fogjuk elindíthatni, ha rendes menetidejével beér Nagyfaluba arra az időre, amikor a 306-ost Kisvárosból rendesen utána indítjuk. Tegyük fel, a 306-osnak rendes indulása Kisvárosról 2 óra 56 percz; ebből tudjuk, hogy a 362-öst csak úgy küldhetjük el előtte, ha 2 óra 56 perczre már bent lesz Nagyfaluban. Miután pedig a 362-ös rendes menetideje 24 percz odáig, ezt a 24 perczet levonjuk a 2 óra 56 perczből és marad 2 óra 32 percz. Vagyis állomási távolság betartása esetén a 362-ösnek 2 óra 32 percz lesz az ő legkésőbbi indulási ideje Kisvárosról a 306-os előtt. . . .

Ahányszor az utórangu vonat minden itt felsorolt esetben feltételes megálló-helyek által is kötve van, ahányszor két percczel kell annak rendes menetidejét megtoldanunk.

Ami a *legkorábbi indulási idő* meghatározását illeti, azt látjuk, hogy ennek alkalmazása csak *előrangu* vonatok indításánál fordul elő s ott is csak akkor, ha a találkozásnak a menetrendszerü állomáson túl kell történnie valahol. A legkorábbi indulási idő rendszerint csak ellenvonatoknál jön

alkalmazásba, mert a követő vonatoknál, ha szükség támadna a legkorábbinak alkalmazására, ez csak akkor történhetik meg, amikor a legkésőbbi után indítottak el előtte egy utórangu vonatot. Ilyenkor az előrangu vonat is csak ugyanennyival későbbben mehet utána amannak. A legkorábbi indulási idő alkalmazása szükségessé válik, ha az állomásból indítanunk kell egy előrangu vonatot, de nemsokára érkeznie kellene az ellenkező irányból egy utórangunak, és mi nem tudjuk, hol, merre jár ez az utóbbi, mert jelzését nem hallottuk, a táviró, esetleg jelzővezeték rosszak, így tehát nem is tudakozódhatunk utána.

Hogy az előrangu vonat ne várjon ilyen esetben a végtelenségig, hanem lehetőleg zavartalanul menjen tovább, megnézzük a menetrend-könyvben, hogy mikor kell az utórangu vonatnak hozzánk rendszeren beérkeznie. Ha ez az időpont elérkezett és a vonatról még mindig nincsen semmiféle hír, várunk öt perczig, azután elindítjuk az előrangu vonatot. Az előrangu vonat, tegyük fel, már itt áll. Az utórangu ellenvonatnak rendszeren be kellene érkeznie 7 óra 20 perczkor, de nincsen róla semmi hírünk. Várunk tehát 7 óra 25 perczig és csak akkor indítjuk el az előrangu vonatot. Ez lesz utóbbinak a legkorábbi indulási ideje. Ha azonban az utórangu ellenvonatnak a rendes érkezése lett volna — mondjuk — 6 óra 56 percz, az előrangu vonatnak rendes indulása pedig 7 óra 10 percz (tehát nagyobb időköz öt percznél), akkor az előrangu vonat rendszeren indulhat, ha az utórangu addig nem adott hirt magáról. És itt, aki kissé gondolkozik a dolog felett, észre fogja venni azt az összefüggést, ami a legkorábbi indulási időnek megállapítása és a legkésőbbi indulási időnek ellenvonatoknál való kiszámítása között van. . . .

Mindezekből a példákból kiviláglik, hogy ezek a kiszámítások korántsem olyan rejtelmesek, mint ahogyan azt sokan vélik. Csak azt kell jól megjegyezni, hogy a legkésőbbinek alkalmazása mindig utórangu vonatoknál történik, ellen- és követő vonatokkal szemben, a legkorábbinak alkalmazása pedig csak előrangu vonatoknál és csak ellenvonatokkal szemben. A kiszámítások alapja a legkésőbbinél: ellenvonatokkal szemben azok indulása a szomszéd állomásról, követő vonatokkal szemben azok megérkezése a szomszéd állomásra; a legkorábbinál: az utórangu vonat érkezése a saját állomásra. Az első esetben öt percz időkülönbséget, a második esetben öt, illetve tíz percz érkezési különbséget számítsunk a menetidőhöz, a harmadik esetben pedig toldjuk meg az érkezés idejét öt perczcel.

Ezen szabályok alkalmazásával teljesen érvényre jut az utasításnak az az elvi álláspontja, hogy amikor a távirati értekezés a forgalom lebonyolításánál lehetetlenné válik, akkor a forgalom biztonságának kezessége csak abban lelhető fel, ha

az utórangu vonatok semmiképen nem akadályozzák az előrangu vonatok közlekedését . . .

Amidőn pedig ezeket itt elmondottuk, azt hisszük, hogy vasuti kartársainknak csak szolgáltunk, ha a képzelt homály rejtelseibe egyszerű, keresetlen szavakkal bevilágítottunk. Egyletünk tagai tulajdonképpen részükben vasuti emberek lévén, ezek bizonyára hasznát fogják vehetni ennek a kis cikknek.

Óhajtjuk, hogy úgy legyen.

Temesváry Alajos.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

A paragrafus. Spanyolországban történt nemrégiben ez az épületes eset. Nyílt pályán két személyvonat ütközött össze és számos utas megsérült, sokan közöttük halálosan. A szomszédos állomások mindenfelé táviratoztak orvosokért, s ami tőlük telt, megtörtént a segélynyújtás tekintetében. Valamely távolabbi, második vagy harmadik állomáson szintén ajánlkozott egy orvos, hogy a legközelebbi vonattal elutazik a baleset színhelyére. Mivel azonban csak tehervonattal mehetett volna, amihez neki — nem lévén pályorvos — nem volt joga, a szolgálattelévő kereken megtagadta az utazását.

— De uram, csak fontosabb talán, hogy én segíteni menjek, mintsem az, hogy ön a maga paragrafusát őrizze?

— Sajnálom. A szabály — szabály. Az ellenvétenie senkinek nem szabad. Ön csak mint állatkisérő utazhatnék a tehervonattal.

Az orvos gyorsan átfutott a szomszédos házak egyikéhez, ott megvett egy tyukot, feladta teherárúként a vonathoz és — mint állatkisérő utazott a baleset színhelyére.

A világitó gáz mindjobban tért veszt a villamosággal szemben. Amilyen gyors elterjedésnek örvendett ezelőtt harmincz-negyven évvel, úgy szorítja ki most mindenünnen a villamos világitás, amely szebb is, jobb is és nem sokkal drágább nálánál. Ámde a gáztechnikusok nem adják fel a küzdelmet. Ha nem kell világitásra, felhasználják más célokra: fűtéshez, főzéshez, meg ipari és közlekedési célokra. Főként az utóbbi téren már szép sikereket értek el. Így Franciaországban, a Szajna folyónak Páris és a tenger közötti részén, hajókat járatnak, amelyeket nem hajt egyéb erő, mint süritett gáz. A hajók nem czipelnek a belsejükben sem nehéz gőzkazánokat, sem nagy szénmennyiségeket, hanem csak csőalaku gáztartányokat és a hajtógépeket. Ennélfogva igen sekély-járatuak és ott is bátran mehetnek, ahol a legkisebb gőzhajó már feneket ér. Egy-egy ilyen 30 méter hosszúságú gázmotoros hajó 40 lóerővel működik s tartányába egy töltésre 1500 köbméter süritett gáz fér belé. Németországban meg a közuti vasutaknál próbálták ki a gázt mint hajtóerőt, s az eddigi eredmények annyira kielégítőek, hogy sokan vannak, akik olcsóbbnak és jobbnak tartják a gázüzemet, mint a villamos üzem.

Tolvajfogás. Egy meglehetősen vékony dongájú titkos rendőr sétálgat a város utcáin. Egyszerre nagy népcsődületet vesz észre az egyik utcasarokon, s amikor közel megy oda, hát látja, hogy egy eléggé jól öltözött atyafi ezüst órákat és lánczokat

kínál potom pénzen megvételre. A detektiv a tömeg közé vegyül és szintén vesz egy ilyen órát lánczos-tul, két forint és ötven krajczárért. Ez az olcsóság gyanút keltett benne. Megvizsgálja az órát és látja, hogy igazi ezüst. No, gondolja magában, akkor ez az atyafi zsvány. Mert különben nem vesztegetné ilyen olcsón az órákat. Ezt jó lesz elcsipni. Igen ám, csak hogy a zsvány ur egy magas, izmos alak, a detektiv meg czingár legényke. Birokra menni nem lesz tanácsos. A publikum támogatására sem lehet számítani, mert annak nagyon tetszik ez a jó vásár, és bizonyára inkább a tolvajnak fogná pártját, mint a rendőrnek.

A detektiv gondolkozik egy ideig, azután újból oda furakodik az órás emberhez.

— Bácsi, vennék ám még egy órát, hanem erre már áldomást igyunk!

— Nem bánom, menjünk.

Betértek egy közeli kocsmába, s a detektiv kezébe véve a másik órát, figyelmesen kezdte azt nézegetni. (Persze, ennek az árát még nem fizette ki.) Egyszerre felugrik és usgyi! ki az ajtón. Az órás-ember meg utána, torkaszakadtából kiabálva: »Fogjátok meg a zsványt!« Egész hajsza támadt a titkos rendőr után, aki egyenesen a rendőrkapitányság felé vette az útját, és úgy intézte a szaladást, hogy az órás-ember ott utól érhesse őt. Nagy volt a publikum csodálkozása, amikor a kergetett ember hirtelen megfogja üldözőjének a karját, és cipeli őt be a kapitányság kapuján!

Kossuth Lajos édesanyja tudvalevőleg szintén külföldön, Brüsszelben halt meg. A nagy száműzöttnek, aki abban az időben Angliában tartózkodott, meg kellett érnie azt a fájdalmat is, hogy még anyja halálos ágyához sem mehetett el. Amikor hírét vette édes anyja súlyos betegségének, kérdést intéztetett a belga kormányhoz, amely nem tűrt meg magyar emigránsokat országában, hogy elmehetne-e anyja halálos ágyához? A belga kormány megadta neki az engedélyt, de azzal a kikötéssel, hogy amíg az országban tartózkodik, éjjel-nappal állandóan egy rendőrtiszt lesz mellette. Kossuth kész volt még ezt a lealázó föltételt is elfogadni. Hanem anyja, amint megtudta, hogy fia csak rendőri felügyelet mellett jöhetne el hozzája, maga tiltotta el fiát a látogatástól és úgy halt meg, hogy fiát nem is látta.

Az egerek kedvenc zenéje. Egy uriember, aki a nyarat mindig falun töltötte és ott mindig egy megszokott helyen, egy szerény padlás-szobácskában halt, mindaddig eléggé jól érezte magát, amíg a háziak be nem takarították a termést. De amint fent volt az élet a padláson, olyan egérjárás támadt még a mi emberünk szobájában is, hogy vége volt a nyugalomnak. A hancuzás, kopogás, czinczogás nem szűnt meg estétől reggelig. Emberünk aféle zenész is lévén, megpróbálta az egereket a kisbögő hangjaival riasztgatni, de azt érte el vele, hogy a kisbögő mély hangjaira még a szomszédból is átjöttek az egerek — hallgatódzni bizonyára — mert annyira tele lett a szobája egyszerre egerekkel. Ekkor klarinétet vett elő és azon kezdte a czinczogó vendégeket mulattatni. Ezt már nem állották az egerek, s amint a klarinét egy pár rikoltó hangot sipított a fülükbe, mind megszöktek. Azontul, valahányszor békességet akart, csak a klarinétot kellett megszólaltatnia, s az egereknek mintha nyomuk veszett volna.

HIREK MINDENFELŐL.

A vasuti rém. Nem pihent a vasuti emberek réme az elmúlt hét folyamán sem.

Igy Marchegg állomáson a keleti express-vonat kihaladás közben nekiment egy sor állókocsinak. Nagyobb baj nem történt.

Január 14-én a kassa-oderbergi vasut ruttkavárnai vonalrészén két tehervonat ütközött össze a nyílt pályán. Nagyobb baj szerencsére szintén nem történt, mert az összeütközés nappal történt s amennyire-annyira, még megbirták fékezni a két vonatot.

Ugyancsak január 14-én korán reggel Gyoron, bent az állomásban, két tehervonat ütközött össze, amely összeütközésnek, sajnos, igen szomorú következményei lettek. Farkas Zsigmond fékező szörnyet halt, egy szenes kocsit nyomta agyon. Molnár István kalauz, Vári Gyula, Nagy Endre és Hajdu Arzén fékezők megsérültek. Sajnos, hogy egyikük sem volt nálunk biztosítva, egyikük sem volt egylettünknek tagja.

Január 16-án Budapest-Józsefváros állomáson Gálesik Pál munkás két kocsit ütközői közé szorult és halálosan megsebesült. Ő sem volt biztosítva, mert nem volt egyesületünk tagja.

Mikor ezeket a példákat látja az ember, akkor tudja csak, hogy mennyire kell, hogy családjának a jövőjéről gondoskodjék!

Kasszát rabló katonatiszt. Székesfehérvárnak nagy ujsága van, de kellemetlen ujsága. Ugyanis Szilveszter éjjelén az ottani ulánus-ezred kaszárnyából, az ezred-irodából, kilopta valaki a nagy kasszát, amelyikben 20.000 korona körül volt az érték. Keresték a tolvajt, de sehogysem tudtak ráakadni, amíg egyszerre egy tiszti szolga el nem árulta, hogy az ő gazdája, vitéz Dióssy Viktor főhadnagy ur emelte el a kasszát. Lett erre nagy felfordulás. Rögtön intézkedtek a főhadnagy elfogatása iránt, aki szabadságon volt otthon Komárom-megyében, de mikor hírét vette, hogy keresik, maga jelentkezett az ezrednél. Persze, hogy dutyiba tették rögtön, noha váltig erősítgeti, hogy ő ártatlan. Csak az a kis hiba van ebben az ártatlanságban, hogy már azt is kinyomozták, hogy melyik fiakkeren vitte ki a kasszát a vonathoz, kik segítettek neki a felrakásban, meg hogy az a láda, amibe a kasszát előbb beszögezte volt, ott találódott meg az atyja házában padlásán, Komárom-megyében. Most azt mondják Dióssyról, hogy meg van bolondulva és már régen az örültség mutatkozott rajta.

A pestis réme fenyeget megint, most Konstantinápoly felől. Egyelőre nálunk nincs veszedelem.

A nagy hideg, amely már harmadik hete, hogy tart, végig befagyasztotta a Dunát Pozsonytól Orsováig. A 20—22 fokos hidegek napirenden vannak, ami már évek óta nem történt. Ilyenkor a farkasok is kimerészkednek az utakra, a falvakba, és véres hírek kelnek mindenütt ennek a nyomán. Kis-Jenőn a faluvégi cigányputrik elől vitt el a

farkas egy hat éves cigányfiút. Balázsházán meg a faluból vitt ki egy öt esztendőös fiút, s a szerencsétlen szülők már csak a véres helyet találták meg, ahol gyermekük fel lett falva. Szaniszló meg Petri között egy farkas az uton támadta meg Lakatos János gazdát, aki a feleségével együtt igyekezett hazafelé. A farkas Lakatosnak kiharapta a nyakát, mire az asszony rémületében szívszélhűdést kapott és szintén ott nyomban meghalt.

Zalka János győri püspök meghalt január 16-án nyolczvanegy éves korában. Harmincznégy évig volt püspök. Nagy érdeme volt, hogy mindig jó magyar ember, jó gazda volt és hogy igen sokat hagyományozott jótékony czélokra. A rokonoknak ellenben csak 12.000 forintot testált.

Abrakoló katona. Boroszlóban öt hónapi várfogságra ítéltek egy altisztet, mert egy közlegényt a jászolhoz köttetett, és egy álló óra hosszat szénát rágatott vele.

Francziaországban most rossz idők járnak a papokra. A kormány el akarja venni a papoktól az összes birtokokat, amivel a jezsuiták maguk mintegy 60 milliót veszítenének.

Hogyan állanak a háboruk? Ugylátszik, az Isten is szereti a burokat, akik hazájukat, szabadságukat védik. Az elmúlt hét eseményei csak arról számolnak be, hogy fordult megint a koczka, és a burok ott ütök az angolt, ahol érik. Ha pedig az angol kergeti őket, megfordulnak, és akkor is — megverik. Most szivarognak csak ki a hírek, hogyan kezdtek hozzá a burok a háborúhoz. Mint a somogyi kanász a verekedéshez: nem visz magával botot. Majd hoz az ellenfelem — gondolja magában: azután elveszi az ellenféltől, és megveri azt a saját botjával. A burok is így tettek. A háboru elején dehogy volt annyi lövészerük, hogy ilyen soká kibirták volna. Hanem úgy tettek, hogy elvették az ellenségtől. Tudták, hogy az hoz sokat. Ezrekre menő puskák, milliókra menő patronok kerültek így a kezeik közé. Ami fölösleg maradt, azt biztos helyeken, a hegyeik között elásták és akkor vesznek belőle, amikor kell. Az angol katonákat ellenben, akiket elfognak, nem tarják meg. Minek? Hogy őrizzék is, etessék is? Hisz úgy sem félnek tőle! Hát szépen haza eresztik. Hanem előbb — egészen mezeitelenre verik őket, mert a ruhának, annak már ők is hasznát tudják venni.

Az angol generálisok ezalatt más multság hijján egymást szamarazzák az ujságokban.

Kinában a helyzet nem változott. Ugyanis, ha a kinézerek birnak elcsipni egy pár »sápadt arcú ördögöt«, ahogyan ők az európai embert nevezik, hát ők küldik azokat több részletben a másvilágra. Ha meg az európai katonák fülelhetnek le egynehány boxerizü sárga mennyekfiát, hát annyi lyukat vágnak, szurnak, lönek azoknak a bőrén, hogy a megriadt lélek azt sem tudja, melyiken szökjék ki hamar Konfueciusnak, a kinézer prófétának mennyei árnyékába.

Ezalatt a diplomaták nagyban csinálják a békét, amivel azonban sehogysem tudnak helyre-
vergődni, mert örökösen nézniök kell — egymásnak a körmére.

Akik gyűlölik a hazát. Tudjuk mindannyian, hogy mennyi ellensége, rosszakarója van a magyaroknak itthon, a saját hazájában. Tót, oláh, rác, német — mind csak a maga nagy gyűlöletét mutogatja irántunk, a maga izzó haragját. Nem tudják elviselni, hogy mi erősebbek vagyunk, mint ők. Akad közöttük aztán olyan is, aki egész életét annak szenteli, hogy a haza romlására törjön, csak azért, mert a haza: magyar. A haza pedig csak hallgat, csak tür a maga nagy fönségében. De néha megelégteli a dolgot és lesujt. Jaj annak, akit ilyenkor eltalál!

Egy ilyenfajta ellenségünk, tanult, okos és amellett vagyonos ember, ámbár közöttünk él, ebben a hazában, annyira ment a magyargyűlöletben, hogy egyetlen fiát csak német iskolákba járatta, s az egyetemre is Bécsbe küldte fel. A fiúnak nem volt szabad soha magyarul megtanulnia. Mikor azután besorozták a fiút az elmúlt őszön katonának, a véletlen úgy hozta magával, hogy a honvédséghez került, még pedig egy tisztára magyar nyelvű ezredhez, magyar városba, ahol neki is magyarul kellett volna beszélnie. Hónapokon át törte magát, kinlódott, hogy legalább annyit megtanuljon, amivel megértik, hogy mit akar mondani. Hiába. Már nem ment fejébe a magyar szó. . . . És mi lett a dolog vége? . . . Az, hogy a szegény fiu a mult napok egyikén elkeseredésében fejbe lőtte magát. Atyja pedig elgondolkozhatik most fölötte, hogy mire vezet az, ha az ember a magyar hazában lakik, és erre a magyar hazára mindig és mindenben a fogait vicsorgatja.

Egy feltaláló sorsa. Volt a lengyelek között egy fiatal tanító, Szczepanek Jan nevü. Ez a fiatal ember már korán feltűnt azzal a nagy tehetséggel, hogy folyton újabb meg újabb találmányokkal lepte meg a világot. Találmányai később annyira elfoglalták minden idejét (meg szép pénzt is jövedelmeztek neki), hogy otthagya a tanítóságot és csakis a találmányaival foglalatalkodott. Amde megtörtént vele az a kis baleset, hogy — miután a tanítói mesterséget otthagya — a katonasághoz való besorozása alkalmával nem póttartalékosnak osztották be őt kegyelmét, hanem rövid három esztendőcskére invitálták meg — komisz bakának. Feltalálói természete persze itt sem hagyott neki nyugtot és a puskák megjavítását próbálgatta. Hogy-hogy nem, egy ilyen próbálgatás alkalmával a puska elszült s a golyó Szczepaneknek a lábába furódott. Eddig nincs semmi különös a dologban, megtörténhetnek az ilyenek más emberfiával is. De most jön a java. Szczepanek lába begyógyult, de egzerecizozni már nem bír vele. Am azért nem bocsátották el katonáéktól, hanem ott fogták »helyi szolgálatra«, és mindjárt be is osztották egy főhadnagy mellé — őt, a volt néptanítót, a lángeszü feltalálót — privátdinernek, kutyamosónak.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Ősz.

*Felhő után felhő, mind csak egymást várja,
S összegomolyodva: ráborul a tájra.
Meg-megremeg néha az akácza lombja,
Hulló levelekkel a földet bevonja.*

*A völgynek letarolt pusztája előttem,
Az elmulás ködös fátylába beszóltten.
Mögötte a bérczek leveletlen fája,
Az eget ölelve karjaiba zárja.*

*Ismeretlen hangok futnak át az erdőn;
Hull a száraz avar, egy-egy vén fa eldől . . .
Sárgva, bűgva sirját a természet ássa,
Siratva kíséri: esőnek hullása.*

*Nincs napsugár, szellő; nincsen itt már semmi.
Kimondhatlan vágy hajt mindent, lepihenni!
Menedéke ez a szürke temetője,
Hogy legédesb álmát ott majd tovább szője.*

Turtsányi Vilmos.

Farkas-vadászat.

(L.) Az Ural-hegység tövében, rengeteg őserdők szomszédságában, fekszik a cserkesz-vérből származó Simbirszkij hercegek ősi kastélya, mely tömör bástyaival, égneq meredező tornyaival várnak is beillenék. Nyáron által a legremekebb festői vidékre néz le, tél idején azonban zordabb helyet alig képzelhetünk magunknak.

A síkon elterülő kis falu naplemente után teljesen néptelennek látszik, a szegény parasztság még a sötétség beállta előtt eltorlaszolja magát és barmaid az apró házikókban s reggelenként is csak óvatosan, félve nyitja ki az ajtót, mert az őserdők-ből ezrenként leránduló farkas-hordáktól még nappal sincs biztonságban az ember, éjjelenként pedig az éhes fenevadak vérfagyasztó üvöltéseikkel tartják rettegésben az egész vidéket.

Az elkésett vándor, ha naplementekor fedél alá nem került; menthetetlenül veszve van.

De sokszor megostromolják az éhes fenevadak az apró parasztházakat is.

A múlt télen egy vándor komédiás családot faltak fel s az egész csapatból csak pár széttépett csizma foszlányai jelölték a véres küzdelem színhelyét.

Az ősi kastély meleg szobáiban előkelő vendégsereg mulattatta az özvegy hercegnőt, kit régi csúzos baja a zord téli időben is ide láncczol e különben csak nyáron lakott vidékre.

A vendégsereg leginkább a roppant örökségre ahitozó rokonságból télt ki, akik valóságos csendőrfedezet alatt jöttek el látogatába.

Mindenki tudott egy-egy hajmeresztő farkaskalandot; maga az idáig vezető út is elég tárgyat adott az elbeszélőknek, mert csaknem minden kilométerre emberi csontokkal volt borítva.

A fiatal Tatjana grófnő borzongva hallgatta az elbeszéléseket, s időnkint jegyeséhez, egy csinos kozák főhadnagyhoz simult.

— Aki katonához készül férjhez menni, annak nem szabad ennyire félni — jegyezte meg a főhadnagy. — Épen el akartam beszélni a tavalyi kalandomat, de ha maga ennyire fél és borzad, akkor jobb ha el sem mondom.

— Mondja el, Dimitri, — készítette a szép Totjana grófnő — inkább megigérem, hogy nem fogok félni.

A deli termetű, de rendkívül vad arczkifejezésű főhadnagy, csinos bajuszát pedergetve, egy ideig kérette magát, míg belefogott az elbeszélésbe.

»A mult esztendőben, épen karácsonykor, meg akartam lepni anyámat, aki jurinai kastélyában töltötte a telet, s a pétervári kadétiskolában tanuló öcsémrel együtt lerándultam hozzá.

Természetesen tejbe-vajba fűrésztöttek mindkettőnk, de én már harmadnap unalmasnak találtam a csendes ősi fészket, s kirándultam a farkasvárba vadászni.

A farkas-várat még boldogult apám építtette. Csupán egy szobából álló emeletes épület, melynek földszinten ablakai nincsenek, az emelet pedig csak egy bástyaszerű lapos tetőből áll, a melyre csigalépcső vezet fel a jól fűtött meleg szobából.

Az egyetlen ajtó vaspántokkal van megerősítve. Hat szolgát vittem magammal s mintegy két napra való eleséget s három éhes eleven malacot.

Az egyik malacot naplemente után kikötöttük mintegy 40 lépésnyire az ajtótól s a szolgák egyike a lapos tetőn őrt állva, időnkint kövekkel dobálta, hogy annál jobban visítson.

A különben is éhes malacznak nem sok biztatás kellett, oly éktelen visítást vitt véghez, hogy csak hamar magára vonta az éhes ordások figyelmét.

Eleinte mintegy jeladasként különböző irányból egy-két vakkantás hallatszott, mely később hosszú vonításba ment át.

Majd később fakószínű fénypontok ide-oda mozgása jelezte, hogy megérkeztek a farkasok.

Erre megkezdődött a vadászat, az erdő visszhangzott a fegyverek ropogásától és a megsebzett fenevadak ordításától.

A fakó fénypontok biztos célpontul szolgáltak, de hogy hany farkast ejthettünk el, arról fogalmunk sem volt, mert védett helyünket elhagyni nem lett volna tanácsos.

Az ordások hátat fordítottak s a fénypontok egy időre eltűnedeztek, de alig egy negyedóra múlva még nagyobb számban közeledtek a malacz csalogató visítására.

Ejfel után kifáradva nyugalomra tértünk, s reggel 37 farkast szedtünk össze, s nagy diadallal vittük be a kastélyba.

Az öcsém, Fedor, szintén részt akart venni a diadalban, s másnap vele együtt megismételtük a farkas-irtást, s ismét egy pár szekér ordással tértünk haza.

Nekem azonban e minden veszély s így irgalom nélküli vadászat nem tetszett, s bent az őserdőben — saját birodalmunkban — akartam megátadni az ezrekre menő farkas-hordákat.

Nyolcz szánt szereltünk fel temérdek eleséggel, szénával, zabbal és igen sok száraz tüzfával, mert hogy a kirándulás érdekesebb legyen, az éjjelt az erdőben akartuk tölteni.

Fedort azonban nem akarta elereszteni anyám. Ezer meg ezer ellenvetéssel állott elő. Becsület-szavamat kellett adnom, hogy ép bőrrel hozom haza.

Gyorslábu ukrainai paripáink daczára, estig csak 25 kilométerre hatolhattunk be az erdőbe, mert a nagy hóban sok helyen csak lépésben haladhattunk.

Egy tágas tisztásra érve, tábort ütöttünk, a szánakkal körül torlaszoltuk magunkat és lovainkat s a magunkkal hozott száraz fából mind a négy oldalon nagy tüzeket gyújtottunk.

Még a vacsoránkat sem tudtuk elkölteni, már is megrohantak bennünket az ordások s bár hihetetlen pusztítást vittünk köztük végbe, mégis úgy tetszett, mintha folyton szaporodtak volna.

Legkedvesebb kutyámat, mely elég vakmerő volt kiugrani a karámból, szemem láttára téptek széjjel.

Mondhatom, hogy borzasztó egy éjszaka volt! A száraz fánk már fogyatékán volt s beláttuk, hogy ha a tüzelést abba hagyjuk, akkor mind a 25-en el vagyunk veszve.

Szerencsére fáklyákat is hoztunk magunkkal, ezeknek fényével és 12 ember folytonos lövöldözésével annyira távol tudtuk magunktól tartani a farkasokat, hogy a tábortól 50 lépésre levő legközelebbi fát kivágva, reggelig fenn tudtuk tartani a tüzet.

De száraz fánk teljesen elfogyott s beláttuk, hogy még egy ilyen éjszakát kibírni képtelenség lenne, miért is a pár órára eső kerülő felé törekedtünk.

Az első szánban hárman ültünk, Fedor öcsém, én és a kocsisom.

Jó lovainkkal megelőztük a kíséretet, s bár egy párszor eltévedtünk, mégis a sötétség beállta előtt elértük a kerülő lakot.

Magas palánk védte az udvart, melyen a kis lakóházon kívül egy istálló is volt, úgy hogy lovainkat is el tudtuk, úgy ahogy, helyezni.

De annál rosszabb dolgunk volt nekünk az egyetlen kis szobában, hol a pislogó tűznél már a kerülő felesége, egy 10 éves fia és két kis leánya melegegtek.

Beláttam, hogy az éjszakát itt nem tölthetjük s elhatároztam, hogy amint a hold feljő, haza hajtattunk. Kocsisom azonban kijelentette, hogy ő nem ismeri ki magát a hóval borított erdei utakon, ha pedig eltévedünk, akkor menthetetlenül a farkasoké leszünk.

Sebaj! mondám, a kerülőt felültetjük a bakra s ő majd haza kalauzol bennünket.

A kerülőnő félelemtől hebegő szavakkal mondta el erre, hogy férje már két nap óta a falu koreszmájában iszik s nem is hiszi, hogy még egy pár nap múlva is haza vetődik, mert 6 farkas-bőrt vitt a zsidónak.

Irgalmatlan dühbe jöttem e szavakra s a kerülőnőt meg akartam korbácsolni.

A 10 éves kis fiu azonban közbe vetette magát s a korbácsütés az ő fejét érte.

— Pan Velkomozsne! — kiáltott fel esdeklő hangon, — ne bántsa az anyámat, én tudom az utat és elvezetem!

A szelid arcú menyasszony e perczen összeborzongott és elhuzódott vőlegénye mellől.

— Mi baja Tatjana? — kérde a szigoru

katonaintézetben nevelt és később a vad dóni-kozákok között felnőtt főhadnagy.

— Semmi, semmi — volt a száraz, mondhatnánk hideg válasz.

— Folytassa kérem, csak folytassa! — szólalt fel csaknem egyhangulag a vendégsereg.

Nos, hát megkegyelmeztem az asszonynak s a kis fiu segítségével a kocsis csakhamar befogta a három tüzes paripát.

Vaszilyt magunk elébe állítottuk s a kocsis vállaiába kapaszkodott, hogy a szánból ki ne essék.

Eleinte jól ment a dolog; Vaszily a hó és zuzmarával borított őserdőben *balra! jobbra!* kiáltásokkal igazgatta a kocsist.

Alig haladtunk azonban egy félóránnyira, már is megjelentek az első farkasok. Tapasztalásból tudtam, hogy ilyenkor nem szabad támadólag fellépni, hanem amíg csak lehet, kerülni kell a lövést.

De a szép, tiszta holdvilág mellett csakhamar észrevettem, hogy üldözőink roppantul megszapordtak.

Hátunk megett 8—10 lépésre már egy egész falka követett bennünket, s az erdőmélyében jobbról-balról versenyt futottak velünk a bestiák.

Egy-kettő már annyira vetemedett, hogy reánk akart ugrani. Egy vakmerő ordást az orosz szánokon elmaradhatlan háromágu vasvillával szerencsésen agyonszurtam.

Alig fordult fel a nyomorult bestia, vérszagolt társai azonnal rárohantak és egy pár szempillantás alatt széttépték.

Már-már azt hittem tul vagyunk a veszélyen, a midőn öcsém — kinek bundájából egy darabot kitépett a dühös fenevadak egyike — megfélekedezett szigorú utasításomról, s elsütötte fegyverét.

A puskaropogást ezerszeresen adta vissza az erdő, csakhogy e viszhang a több százra felszapordott fenevadak üvöltése volt.

Nem igen ösmerem a félelmet, de e perczen csakugyan az hittem, hogy e vérfagyasztó üvöltés lesz a mi halotti indulónk.

Egy mentőgondolat villant meg agyamban. A kocsis mellett előre hajolva, gyorsan elvágtam a lógós ló istrángját s a háromágu vasvillát teljes erővel a vékonyába döftem.

A nemes állat egy hang nélkül fordult ki a hámból, mintha tudta volna, hogy gazdája megmentésére kell feláldoznia életét.

Ami ezután következett, azt sohasem fogom elfelejteni.

A szerencsétlen ló hullája felett egy szempillantás alatt szénaboglya-magasságban hömpölyögtek a farkasok, a melyik nem fért hozzá, az az előtte levőt marta, harapta dühében.

Hiu remény volt azonban azt hinni, hogy valamennyi üldözőnk elmarad a ló hullájánál.

Epen egy hófúvásba értünk; a megmaradt két ló hasig gázolt a hóban, s minden biztatás mellett is csak lassabban haladhattunk s üldözőink utólértek bennünket.

Öt-hat ugrott egyszerre a szánba, s már puskaikat sem használhattuk; vadászkezeinkkel kétségbeesetten védekeztünk, a bunda már foszlányokban lógott le rólunk.

A távolban megpillantottam a kastély tornyait, amidőn hátunk megett rettenetes ordítás fagyasztotta meg bennünk a vért: a lógós lovat felfalt óriás csorda ért utól bennünket.

Itt már nincs mentség, gondoltam magamban, s hirtelen elhatározással megragadtam a didergő fiut és kidobtam a szánból!

A női vendégsereg felsikoltása szakította félbe az elbeszéléstől.

— S mi történt aztán? — kérde az egyik férfi.

»Hát amíg a bestiák letépték Vaszilyról a báránybőr-ködmönt, az alatt mi szépen bevágtatunk a kastély udvarára.«

A szelíd arcú menyasszony halotthalványan ugrott fel helyéről s jeggyűrűjét szó nélkül Dimitri arcába vágva, kirohant a teremből. . . .

LYDIA.

(Folyt.)

— Irta: Galicin Dimitrij herceg. —

— Nem látta az utóbbi időben a banda valamely tagját? — kérdém.

— Nem. Szerencsére senki sem látogatott meg. Meg vagyok győződve, hogy Boris fog módot találni, hogy velük mulatgasson.

A hercegné órájára tekintett. Közel volt az elutazás órája, mert nagy ut van a varsói pályaudvarig; azonfelül a hölgyek az indóházban akartak ebédelni is, mivel a szakácsnét előző nap elbocsátották.

— Nézzük meg — mondá a hercegné leányához — nem felejtettünk-e valamit a szobákban. Bocsánat, Tsertkoff ur.

Magamra hagytak, hogy körülnézzenek még egyszer a szobákban. Alig távoztak a szobából, az ajtó halkan felnyílt s Antip bedugta rajta a fejét.

— Nagyságos ur, nagyságos ur — suttogá — kérem, jöjjön!

— Mit akarsz? — kérdém a vén szolgát, közelebb menve hozzá.

Testét az ajtó nyílásában előre görnyesztve, kérő tekintetét vetett reám, miközben vörösre égett szemei fölött a pillák megrezegtek.

— Bocsánat, nagyságos ur — mondá. — Nem szólt önnek a hercegné, hogy mennyi időre utaznak el?

— Nem, — mondám — de azt hiszem, tán örökre.

— Fájdalom . . . én is ilyesmit hallottam, de nehezemre esik elhinni . . . Azt mondják: Vedd és add el! De lehetséges így eladni uraságom butorát?

— Miért nem, ha neked adják?

— Igen, értem. De ön tudja, hogy ugyyszólva én neveltem a herceget; sőt, mikor kis fiu volt, gyakran hajigált hólabdával . . .

— Mit akarsz voltaképen?

— Hát nem szolgálhatok többé! Miért nem visznek magukkal a külföldre? Kétszer voltam már külföldön a megboldogult herceggel. S most azt mondják nekem: Add el a butorokat! Nem vagyok oly haszontalan ember, hogy ily módon megraboljam uraságomat. Csak jót tettek velem mindig . . .

— Nem, nem feledkeztünk meg semmiről! — kiáltá a hercegné a mellékszobában.

Öt perczel később kocsiba szálltunk, mely a vasúthoz vitt bennünket, miután az öreg hercegné, a mennyire lehetett, megvigasztalta Antipet s figyelmeztette, hogy ha kell, csak forduljon hozzám.

— Szerencse, hogy nincsenek gyermekeim, — szólt Lydia — mit csinálnék most velük? . . . És Arzen — folytatá kis vártatva, nevetve — hosszú

orral vonult el. Nemrég meglátogatott s én oly módon tettem ki az ajtón, hogy soká fog rá gondolni.

A hercegné csöndes és szomorú volt, míg leánya egész uton csevegett.

A pályaudvaron a hölgyek megreggeliztek, míg én jegyet váltottam nekik s feladtam málhájukat.

— Igyunk az én jövőendő sikeremre — mondá a fiatal asszony, midőn visszatértem hozzájuk.

Kocczintottunk jövőjére.

— Remélem, hogy Milánóban kellemesebben fogom tölteni az időt, mint a hogy Péterváron töltöttem. Első sorban is teljesen bizonyos vagyok abban, hogy nem fogok unatkozni és ez már elég.

— Milyen vidám egy látvány ez itt, — folytatá Lydia — nézze csak, hogy mozog, jár-kei itt mindenki, sűrög-forog s nem unatkozik s nem emlékeztet Borisra . . .

— Apropos, — mondám — szabad vele tudatnom az ön czimét?

— Mondja neki: Milánó, poste restante!

— Ez meg fogja őt lepni!

(Folytatása következik.)

Olvasóink figyelmébe ajánljuk a következő könyveket:

1.

Vasuti élet.

— Irta: Temesváry Alajos. —

Ebben a művében szerző keresetlen egyszerűséggel, de megrázó színekben festi a vasuti életnek fáradsalmait, kinlódását, nehézségeit, de különösen ezernyi veszélyeit, s a történetek, melyeket itt elmond, igazán megható részleteket tárnak fel az olvasó előtt ebből a ritka nehéz életből. A könyv annál értékesebb, mert szerző a benne szereplő embereket mind ismerte, a velük történt borzalmas eseményeket részben közvetlenül is megfigyelte. Aki elolvasta ezeket a történeteket, az más szemmel fogja nézni a vasuti embert és más véleménynyel lesz annak szolgálata felől. A könyvet tagjaink le szállított árban, 60 krajczár beküldése mellett rendelhetik meg kiadóhivatalunkban.

2. Most jelent meg a

Bumli.

— Irta: Temesváry Alajos. —

Lapunk szerkesztőjének ezen újabb könyvéről elég annyit mondanunk, hogy aki a vasuti életnek derűs oldalait, kacagató fonákságait is meg akarja ismerni, az olvassa el a Bumlit. Nem fogja sajnálni sem a fáradságot, sem a pénzt, amit reá fordított. Csak arra a néhány vig dologra kell utalnunk, ami lapunkban a szerző tollából eddig megjelent és mindenki tisztában lesz azzal, hogy jó könyvet kap pénzeért. Ára egy korona, mely lapunk kiadóhivatalához küldendő be.

Aki egyszerre rendel meg mind a két könyvet, azokat összesen két koronáért kapja.

E két könyvnek nem volna szabad hiányoznia egy vasutas házában sem.

3.

Csitt-esatt.

— Irta: Csitt. Fordította: Csatt. —

Igen mulattató, pikáns novellafüzér. De csak felnőttek számára íródott. Bolti ára 3 korona, a »Kitartás« tagjai ellenben 2 korona beküldése ellenében rendelhetik meg kiadóhivatalunknál.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

S. K., állomási elöljáró. Amint látja, nem zárkózunk el még ilyen kérdések fejtegetésétől, magyarázatától sem. A lapunk első helyén lévő czikkkel megkezdjük azoknak a kérdéseknek gyakorlatias értékű, oktató jellegű tárgyalását, amelyek ismeretére a vasuti szolgálat gyakorlati emberének minden nap szüksége lehet. Miután azonban egyesületünknek ezernél több olyan tagja van, akik nem vasutasok, figyelemmel kell lennünk azok kívánságaira is és felváltva olyan cikkeket kell hoznunk, amelyek őket is közelről érdeklik. — *Sulyok Gáspár, Pozsony.* Mit? Ön ilyenekkel ijesztget bennünket, hogy azt mondja: »Amig isszuk borunkat, elfeledjük borunkat?« No várjon. Ezért nem maradtunk adósai. Hát mondja el gyorsan egymásután azt: »Szemben a német theátrummal, iszik a magyar teát rummal.« Azután: »Ki néz erre, erre a csuf kinézerre?« Azután: »Minapában egy őz szinte, hogy legyen őszinte, mert ő szinte őszinte.« No még egyet: »Az udvaron agg atyák a gatyákat akgatják« . . . Kell-e még több?

1569. sz. egyesületi tag. Multkori számunkban nem értesíthettük, mert levele lapzártá után érkezett. A folyamodványt a »Központi névmagyarosító társaság«-hoz kell beküldeni, Budapest I. Attila-utca 137. sz. Amennyiben közelebbi utbaigazításra lenne ez ügyben szüksége, szíveskedjék azt velünk közölni.

R. Á., Szombathely. A filozofálása nagyon keserű, de — sajnos — nagyon igaz. Alkalmilag sorát ejtjük. Most tul vagyunk halmozva cikkekkkel.

Kovács Dénes. Helyes versike. Alkalmilag hozzuk.

Márjasi János, Német-Sztamora. Német szövegű lapot mindazideig, míg a kizárólag német ajku tagjaink nagyobb mennyiségben nem szaporodnak, nem nyomathatunk. Tagsági díjaiból hiányzik 90 fillér, mert mint alapító tag, teljes kedvezményre van igénye s e szerint havi tagsági díja 3 korona 40 fillér. Szíveskedjék a hiányzó 90 fillért még beküldeni s ezentul havonkint 3 korona 40 fillért küldeni. — *Schiff Henrik, Temesvár.* Elszámoltuk december és január óra. — *Fábián Antal, Szolnok.* Elkönyveltük december és január óra. Tagsági díja azonban havonkint 3 korona 40 fillér, 2 hónapra 6 korona 80 fillér, hiánya van tehát 40 fillér, kérjük adandó alkalommal beküldeni. — *Gáspár Vilmos, Csákovár,* 21 koronát; *Galba Mátyás, Lipótvár,* 12 korona 20 fillért; *Könyves Kálmán, K.-Félegyháza,* 12 korona 38 fillért; *Szathmáry Károly, Uj-Arad,* 35 korona 82 fillért; *Bedő József, Versecz,* 58 korona 70 fillért; *Schmidt Lajos, Szabadka,* 34 korona 92 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Zs. Nagy János, Macs.* Elszámoltuk január, február és márczius hónapokra. Küldöttünk. — *Bujni János, Melsicz.* Elkönyveltük december és január hónapokra. — *Sári Gáspárné, Fűzes-Abony.* December óra küldött tagsági díjához szíveskedjék még 1 korona 40 fillért küldeni, miután december hótól kezdve már egyesületi jogosultságába lépett s így tagsági díja havonkint nem 2 korona, hanem 3 korona 40 fillér. — *Berger Nándor, Erzsébetfalva.* December óról fölöslege volt 1 korona 10 fillér, január hó 10-én kaptunk 4 korona 30 fillért, ezen összesen 5 korona 40 fillérből december óra elszámoltunk 3 korona 40 fillért, feleslege van tehát ismét 2 korona. Szíveskedjék ehhez még 1 korona 40 fillért küldeni, miáltal január havi illetéke is rendben kifizetve lesz. Februártól kezdve pedig tessék havonkint 3 korona 40 fillért küldeni.

deni. — *Nagy Tódor, Gunja,* 6 korona 60 fillért; *Magyari Dénes, Fogaras,* 6 korona 80 fillért; *Virbán János, M.-Bogát,* 23 korona 80 fillért; *Löcsey György, Tóvis,* 20 korona 90 fillért; *Cseh Sándor, Uj-Péteri,* 16 korona 39 fillért; *Radó Ignác, Kis-Czell,* 38 korona 68 fillért; *Binger P. Pál, Szombathely,* 20 korona 79 fillért; *Kocsér Dénes, Szombathely,* 6 korona 72 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Gillis Ádám, Bzsadin.* Elkönyveltük december és január hónapokra. — *Sztanó Pál, Lubenyik.* Miskovics János urat tagjaink sorába felvettük, kötvényét elküldöttük. Egyesületünk iránt tanusított szives fáradozásaiért, támogatásaiért fogadja az egyesület összes tagjainak nevében köszönetünket. Kérjük továbbra is becses támogatását. — *Cseh Sándor, Uj-Péteri.* Dabason ez idő szerint nem lévén bizalmi férfi, kérjük Keller János díjait tovább is kezelni. — *Dobi Ervin, Nagy-Bánya.* Elkönyveltük január, február és márczius hónapokra. — *Suba Lajos, Derestye.* Elszámoltuk december és január hónapokra. — *Hubatka, Bázias.* Elkönyveltük márczius és április hónapokra, 1901. május hónapig rendben van. — *Zsigmond Ferencz, Kézdi-Vásárhely,* 6 korona 80 fillért; *Vizvári Antal, Királyháza,* 43 korona 36 fillért; *Iltsik L. Árpád, Zimony,* 6 korona 45 fillért; *Vogyeratzky József, Budapest,* 76 korona 70 fillért; *De Rivó József, Bróá,* 72 korona 26 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Hüttner Károly, Budapest.* Köszönettel nyugtázunk, elszámoltuk január hónapra. — *Szekeres Ferencz, Csik-Gyimes; Sztano Pál, Nagy-Röcze.* Elkönyveltük január és február hónapokra. — *Berger István, Stajerlak.* Elkönyveltetett szeptember, október és november hónapra. — *Schmiermund Kornél, Vukovár.* Elszámoltuk január, február és márczius hónapokra. — *Uhrík Mihály, Borosznó,* 6 koronát; *Takács János, Szombathely,* 14 korona 32 fillért; *Gyolay Gábor, Tózeg,* 45 korona 1 fillért; *Dániel Sándor, Banicza,* 27 korona 20 fillért; *Buda Ákos, Koskocz,* 6 korona 70 fillért; *Bem János, Kassa,* 103 korona 40 fillért; *Torzás György, Fehér-Templom,* 35 korona 40 fillért; *Sternthal József, Budapest,* 32 korona 94 fillért; *Kovács Imre, Selyp,* 20 korona 40 fillért; *Csáky István, Arad,* 15 korona 90 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Klobniar Márton, Oriovac,* 6 korona 80 fillért; *Kell István, Déva,* 18 korona 43 fillért; *Máté Kertész Mihály, Uj-Székely,* 16 korona 39 fillért; *Tóth Ferencz, Anina,* 27 korona 20 fillért; *Rivo Ede, Kovászna,* 6 korona 80 fillért; *Jurecsku István, Krussovecz,* 8 korona 20 fillért; *Csáky István, Arad,* 17 korona 90 fillért; *Erős Imre, Murány,* 20 korona 40 fillért; *Deák R. József, N.-Beckerek,* 36 korona 76 fillért; *Tankó István, Eger,* 16 korona 90 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *Markuszek József, Kecskemét.* Elkönyveltük november, december és január hónapokra. — *Bartosics József, Pleternica.* Elszámoltuk január és február hónapokra. — *Dedeczky Ottó, N.-Maros.* Köszönettel nyugtázunk 40 korona 16 fillért, 3055. sz. tagunk részére azonban csak decemberre számolhattuk el, mert e hónapra hátralékban volt. Fölösleg maradt így 1 korona 40 fillér, mert decemberre havi díja csak 2 korona volt. Január havi díja már 3 korona 40 fillér, szíveskedjék ezért részére még 2 koronát beküldeni. — *Grunszky Ede, Fiume,* 37 korona 40 fillért; *Dobos Elek, Szombathely,* 172 korona 68 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — *László János, Vajta.* Elkönyveltük szeptember, október, november hónapokra. — *Ormi Miksa, Harkány.* Elszámoltuk január és február óra. — *Dénes János, Kíspést.* November óra könyveltük el. — *Gaal Nándor, Párkány-Nána.* Elszámoltuk december és január hónapokra.

Kemény és társa
 Betéti társaság
 BUDAPEST, Izabella-utca 81. szám.
 Fiókküzetek: Bécs, Prága, Berlin.
 Privát kutatások, megfigyelések, követelések behajtása legerélyesebb módon. Hiteltudósítások a belföld és külföldön. Mérsékelt árak.
 Fennáll 1870. óta.

Alapított 1850.

Feldmann S. utóda

LÖWY SÁNDOR

paplan-, matracz- és ágynemű-készítő

BUDAPEST, VI., Eötvös-utca 23/a, Aradi-utca sarkán.

Elvállal

szállodák, kórodák és intézetek berendezését az alanti árjegyzék szerint:

Vörös paplan.

I. szám.	3-zsinóru	105/155	% á.	2 kor.	70 fill.
II. >	4- >	115/165	> á.	3 >	10 >
III. >	5- >	125/175	> á.	3 >	50 >
IV. >	6- >	135/185	> á.	4 >	- >

II. rendű satin-paplan.

I. szám	3-zsinóru	105/155	% á.	4 kor.	40 fill.
II. >	4- >	115/165	> á.	4 >	80 >
III. >	5- >	125/175	> á.	5 >	40 >
IV. >	6- >	135/185	> á.	6 >	- >

I. rendű satin-paplan egy végben.

I. szám	3-zsinóru	105/155	% á.	5 kor.	20 fill.
II. >	4- >	115/165	> á.	5 >	80 >
III. >	5- >	125/175	> á.	6 >	40 >
IV. >	6- >	135/185	> á.	7 >	- >

I. rendű minőségű ezüst-cloth.

I. szám	3-zsinóru	105/155	% á.	5 kor.	50 fill.
II. >	4- >	115/165	> á.	6 >	- >
III. >	5- >	125/175	> á.	6 >	70 >
IV. >	6- >	135/185	> á.	7 >	30 >

Atlasz-paplanok mindenféle színben 14 koronától fölfelé

Matraczok jó tiszta vászonból 3 részben.

Volin	1. sz. nagyság	180/80	% á.	7 kor.	- fill.
>	2. >	190/90	> á.	7 >	60 >
Tengeri fű	1. >	180/80	> á.	8 >	40 >
>	2. >	190/90	> á.	9 >	20 >
Afrique	1. >	180/80	> á.	9 >	60 >
>	2. >	190/90	> á.	11 >	- >

Lószőr-matraczok legjobb minőségűek 24 kor.-tól feljebb

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

Kitűnő felülmulthatatlan szer, már rövid használat után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja, szájbetegségeknél kitűnő antiseptikus hatással bír és kellemes szájizt hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.

a fogorvosi műteremben

és minden gyógyszerárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona

Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Elvállal mindennemű épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

csékély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést

díjtalanul

készítik.

Gyár:

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

Gazdasági gépek

szakszerű kijavitása.

Költségvetést díjtalanul készítik.

Schönfeld József
 épület- és mű-lakatos

! Uj találmány!

„RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

— Ára 70 fillér. —

Kapható minden gyógyszertárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS** Budapest, VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Áthléták és színészek találkozóhelye.

Kitűnő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.

Kitűnő magyar borok. — Kőbányai Dréher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve:

Kitűnő asztali fehér literenként 35 kr.
 Kitűnő nehéz vörösbor > 45 kr.